

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **L. G.**
zastoupený daňovým poradcem Mgr. Ing. D.F.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. 49790/16/5200-10422-705050,
ve věci daně z příjmů fyzických osob

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 11. 2016, č. j. 49790/16/5200-10422-705050, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. D. F., daňového poradce se sídlem O. 233/40, 746 01 O.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 3. 1. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. 49790/16/5200-10422-705050, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 4. 2015, č. j. 1745036/15/3216-50524-801734, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 682 977 Kč, doměřen daňový bonus ve výši - 23 208 Kč a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 141 237 Kč. Doměřená daňová povinnost byla v napadeném rozhodnutí žalovaným snížena na 293 187 Kč a penále na 63 279 Kč, daňový bonus zůstal nezměněn.
2. Žalobce v úvodu žaloby konstatoval, že napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí prvostupňové trpí zásadními vadami a je nezákonné. Správce daně částečně ignoroval žalobcem navrhované důkazy a jím předkládané argumenty.
3. Jako první žalobní bod vymezuje žalobce obchody, jejichž předmětem byla dodávka vepřových půlek a vepřových střev v úhrnné výši 1 806 317 Kč a kuřecího a krůtího masa ve výši 132 025 Kč od společnosti Cool Investment s. r. o. (dále jen „Cool Investment“). Za tuto společnost byli v daňovém řízení vyslechnuti J. Z., jednatel společnosti, a P. Č. jednající za společnost na základě plné moci. Pokud se jedná o nepředložení účetnictví společnosti Cool Investment, žalobce poznamenává, že nedůslednost třetích osob jemu samotnému nemůže být přičítána. Správcem daně zmiňované rozpory ve výpovědích jsou podle žalobce marginální, s odstupem času (obchody byly prováděny v roce 2011, kontrola byla započata v roce 2014) navíc logicky výše uvedené osoby mohly množství detailů, na kterých správce daně a žalovaný staví své závěry, zapomenout. Žalobce navrhoval svědky JUDr. T. Z. a A. W., kteří měli zastupovat společnost dodávající zboží pro Cool Investment. Ti vyslechnuti nebyli, žalovaný zcela nesprávně dospěl k závěru o nadbytečnosti těchto výsledků. Nad rámec svých povinností přitom žalobce zajistil doklady od společnosti Pomos (zastoupené panem Z.), ze kterých vyplývá, že tato společnost dodávala vepřové půlky společnosti Cool Investment. Další skutečnosti o těchto transakcích přitom potvrdili i svědkové P.S. a P. B., jejichž výpovědi správce daně neosvědčil a tento postup blíže nezdůvodnil. Správce daně označil společnost Cool Investment za neseriózní a mnohé z jejích dodávek neuznal, stavební práce prováděné touto společností přitom uznány byly. Takto rozporný postup přitom není nijak odůvodněn.
4. Správce daně i žalovaný podle žalobce nesprávně vyhodnotili nákup vakuovacího stroje, když k tvrzení pana Č. o tom, že předmětný přístroj zakoupil na webu Aukro.cz, toliko ověřili, že společnost provozující tento internetový obchod neneviduje uživatelský účet na jeho jméno. Jakým způsobem tento stroj společnost Cool Investment získala, navíc není věcí žalobce. Žalobce i pan Č. přitom shodně tvrdí, že ke koupi stroje mezi žalobcem a Cool Investment došlo, správci daně byla také předložena kupní smlouva ze dne 14. 10.

2011. Navíc je existence tohoto stroje ověřena ve výpovědi Ing. M. K., který uvedl, že přístroj viděl a rovněž jej na předložené fotografii identifikoval.

5. Dále byla podle žalobce stejně jako v případě vakuovacího stroje chybně vyhodnocena výpověď Ing. K. k otázce nákupu čisticích prostředků. Správce daně ani žalovaný neuvěřili jeho výpovědi o tom, že je jezdil nakupovat s panem Č. do Brna, neboť podle zaměstnavatele Ing. K. nečerpal dotčený v předmětném období žádné neplacené volno. Takto úzké hodnocení obsahu výpovědi nevypovídá nic o tom, zda Ing. K. mohl nebo nemohl jezdit čisticí prostředky nakupovat. Otázka v této věci byla formulována účelově.
6. V případě nákupu plastové kádě, bedniček a strečové fólie napadá žalobce především skutečnost, že žalovaný provedl místní šetření u paní A. Š., od které měla bedničky získat společnost Cool Ivestment, žalobce o jeho konání nebyl vyrozuměn, přičemž paní Š. byla při tomto úkonu v podstatě vyslechnuta. Žalobce k objasnění tohoto nákupu dále navrhoval svědky, paní P. S. a R. S., kteří vyslechnuti nebyli.
7. Neuznání faktur za nákup bukového dříví a bukových desek žalobce také rozporuje. Především podle něj správce daně nemohl vyvrátit tvrzení pana Č. o nákupu dřeva na Hanuši a na Hartě prostým dotazem na společnost Lesy ČR o tom, zda v předmětném období roku 2011 prodala dřevo společnosti Cool Ivestment, případně jedné ze zastupujících osob. V daňovém řízení byl přitom vyslechnut P. B., který potvrdil, že má Avii, kterou panu Č. zapůjčil, a také potvrdil, že společnosti Cool Ivestment dodal palivové dříví. Tato tvrzení správce daně a žalovaný přitom prakticky ignorovali.
8. Obdobně jako v případě nákupu plastových bedniček i v případě koupě pojízdné prodejny žalovaný provedl místní šetření u majitele sběrných surovin, pana M. O. Žalobce po celou dobu daňového řízení konstantně tvrdil, že koupil 2 prodejny a jednu z nich použil na náhradní díly. Torzo druhé prodejny poté prodal panu O. Správce daně provedl s tříletým odstupem místní šetření u pana O., kde de facto provedl jeho výslech a žalobce o tomto úkonu rovněž nevyrozuměl. Koupí dvou prodejen žalobce přitom doložil kupními smlouvami, skutečnost, že obě obsahovaly podobný VIN kód vozidla, je přitom pouze nešťastnou chybou žalobce, což správce daně ignoruje.
9. V závěru žaloby žalobce uvádí, že správce daně měl navrhnout pomůcky, kterými by stanovil průměrnou výši nákladů na nákup zboží. Správce daně v současné situaci toliko vyloučil některé z žalobcových výdajů a tržby přitom zůstaly nezměněny. Správce daně tak měl podle žalobce použít pomůcky pro stanovení nákladů na zboží, případně měl obdobným postupem snížit žalobcovy výdaje. Správce daně a žalovaný tak z důkazů de facto vyloučili ty, které potvrzují tvrzení žalobce a ponechali toliko důkazy, které potvrzují závěry uvedené v žalobou napadených rozhodnutích. Rovněž zdůrazňuje nesprávnost závěrů správce daně o podnikatelských aktivitách společnosti Cool Investment s ohledem na ustanovení § 134 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), a působení jednatele této společnosti. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a navrhl žalobu zamítnout. Své stanovisko odůvodnil odkazem na obsah napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žalobní námitky de facto korespondují a případně rozvíjejí námitky odvolací. V předmětné věci bylo správcem daně zjištěno, že obchodní společnost Cool Ivestment s. r. o. byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2012, č. j. 42 Cm 59/2011-9, zrušena s likvidací, přičemž ustanovený likvidátor na základě výzvy

k poskytnutí údajů sdělil správci daně, že účetnictví společnosti nemá k dispozici. Žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že toto zjištění nebylo důvodem neuznání žalobcem uplatněných výdajů, ale jednou ze skutečností vyvolávajících pochybnosti správce daně o uskutečnění deklarovaných plnění podle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalovaný především odkazuje na vzájemné rozpory ve výpovědích žalobce, pana Č. a pana Z., závěry místních šetření a hodnocení listinných důkazů, které podrobně popisuje ve zprávě o daňové kontrole a v seznámení s výsledky kontrolního zjištění.

11. Žalovaný dále příkladně uvádí neuznané výdaje na nákup čisticích prostředků a poukazuje na konkrétní rozpory, kdy žalobce tvrdil, že zboží mu bylo nabídnuto panem Č. a dovezeno vozidlem s polskou poznávací značkou. Naproti tomu pan Č. tvrdil, že zboží pořídil sám v Brně nebo v Ostravě a toto osobně dovezl žalobci a podepsal daňový doklad. Naproti tomu pan Z. identifikoval podpis na daňovém dokladu jako svůj. V rámci odvolacího řízení byla doplněna výpověď Ing. K., který uvedl, že nakupoval zboží s panem Č. v době svého neplaceného volna a to pak vozil na provozovnu žalobce. Dotazem na tehdejšího zaměstnavatele však bylo zjištěno, že Ing. K. neplacené volno nečerpal.
12. K neprovedení výsledků navrhovaných svědků JUDr. T. Z., A. W., P. S. a P. J. odkazuje žalovaný na své závěry uvedené na str. 26 – 28 napadeného rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že výpovědi jsou nadbytečné. K námitce označování společnosti Cool Investment za tzv. „bílého koně“ žalovaný konstatuje, že tuto společnost a její stav nehodnotil jako důkazy v daňovém řízení. Stran námítky žalobce, že při místním šetření konaném dne 18. 8. 2016 pan O. a při místním šetření konaném dne 26. 8. 2016 paní Š. byli vyslýcháni jako svědci, žalovaný konstatoval, že protokol z místního šetření je listinným důkazním prostředkem ve smyslu ustanovení § 93 daňového řádu, přičemž z tohoto důkazního prostředku, resp. z průběhu místního šetření nevyplývá, že správce daně v rámci tohoto místního šetření prováděl výslech shora uvedených osob. Námitku nesprávné interpretace ustanovení § 134 obchodního zákoníku odmítá s tím, že ji již vypořádal v napadeném rozhodnutí a dodává, že pokud není žádným relevantním důkazním prostředkem prokázána skutečná výše výdaje vynaloženého ze strany žalobce na pořízení zboží a není prokázán ani skutečný dodavatel, pak nelze tento výdaj posoudit jako výdaj ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Pokud pak žalobce tvrdí, že v předmětných obchodech jednal v dobré víře, jednal tak na vlastní odpovědnost a nese tedy plné riziko za realizaci takových obchodních vztahů.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně na základě výsledků provedené daňové kontroly vyloučil žalobcem uplatněné výdaje podle dokladů vystavených obchodní společností Agrostyl CZ s.r.o. a obchodní společností PROHORSES s.r.o. v úhrnné výši 2 325 256 Kč a výdaje podle dokladů vystavených obchodní společností Cool Investment v úhrnné výši 2 533 905 Kč, neboť žalobce neprokázal, že se jednalo o výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, respektive neprokázal, že deklarovaná zdanitelná plnění byla těmito dodavateli poskytnuta. Žalovaný na základě provedeného dokazování v odvolacím řízení žalobou

napadeným rozhodnutím snížil správcem daně stanovený základ daně v případě fakturovaných plnění od obchodních společností Agrostyl CZ s.r.o. a obchodní společnosti PROHORSES s.r.o. v plné výši a dále v případě fakturovaných plnění od společnosti Cool Investment za stavební práce či stavební úpravy v Oticích a v Kylešovicích (kde se nacházejí provozovny žalobce) v úhrnné výši 273 335 Kč. Obsahem žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného zůstalo vyloučení výdajů podle daňových dokladů (dodávky vepřových pulek, vepřových střev, kuřecích prs, kuřecích čtvrtků, krůtích prs, pořízení vakuovacího balicího stroje, čisticích prostředků, plastové kádě a plastových bedniček, strečové fólie, bukového štípaného dřeva, sušených desek a pojízdné prodejny) vystavených společností Cool Investment z výdajů daňové účinných v souladu s ustanovením § 24 zákona o daních z příjmů. V rámci šetření byla provedena svědecká výpověď pana Č. a svědecká výpověď pana Z. Předmětné svědecké výpovědi však podle správce daně neosvědčily, že fakturovaná zdanitelná plnění byla realizována dodavatelem, neboť tyto vykazovaly vzájemné rozpory a byly v rozporu s tvrzením žalobce. V rámci daňové kontroly byly žalobcem předloženy a správcem daně hodnoceny následující důkazní prostředky: kupní smlouva ze dne 14. 10. 2011 (ve věci nákupu vakuovacího balicího stroje), kupní smlouva ze dne 3. 5. 2011 (předmětem bylo pořízení pojízdné prodejny VIN: X ve výši 290 000 Kč bez DPH) a kupní smlouva ze dne 19. 5. 2011 (kupní smlouva mezi žalobcem a panem A. H., předmětem bylo pořízení pojízdné prodejny VIN: X ve výši 143 000 Kč), bylo provedeno místní šetření dne 11. 9. 2014 na provozovně žalobce (ve věci vakuovacího balicího stroje) a místní šetření dne 22. 10. 2014 v bytě a sklepě paní A. Š. (za účelem ověření pořízení plastové kádě a plastových bedniček). Na návrh žalobce v rámci odvolacího řízení byl proveden výslech svědků – P. B., P. S. a Ing. M. K. Žalovaný dále provedl místní šetření za účasti pana O., provozovatele sběrných surovin za účelem ověření pořízení pojízdné prodejny – torza od žalobce a dne 26. 8. 2016 opakované místní šetření u paní Š.

15. Krajský soud předně konstatuje, že lze sice souhlasit se žalovaným v tom, že problematičnost působení společnosti Cool Investment a osob tuto společnost zastupujících nebyla a priori v projednávané věci důvodem pro neuznání daňového tvrzení žalobce. Nedůvěryhodnost této společnosti a dotčených osob Č. a Z. však byla v napadeném rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí prvostupňovém, opakovaně užita coby skutečnost zavádající pochybnosti o pravdivosti svědeckých výpovědí žalobce a jím předložených důkazů a návrhů na doplnění dokazování. V obecné rovině tak lze konstatovat, že správce daně i žalovaný zakládali své pochybnosti zejména na tvrzeních osob, které v průběhu celého řízení označovali za osoby krajně nedůvěryhodné, samotnou společnost za „bílého koně“ a i přesto v případě tvrzení žalobce a jím navržených důkazů, které podle krajského soudu dostatečně srozumitelně a logicky dokládají uskutečnění předmětných plnění (jejich jednotlivými okolnostmi se krajský soud zabývá níže), přihlíželi přednostně k důkazům získaným od těchto nedůvěryhodných osob. Krajský soud pouze dodává, že bez dalšího nemůže mít vnitřní fungování společnosti Cool Investment vliv na deklarovanou daňovou povinnost žalobce.
16. Pokud se jedná o obchody s masnými produkty, žalovaný se s nadbytečností výslechů pana W. na str. 26 napadeného rozhodnutí a pana Z. na str. 30 napadeného rozhodnutí vypořádal nedostatečně. Ačkoliv lze do jisté míry souhlasit s úvahou žalovaného o tom, že společnost Cool Investment nemohla získat přeprodávané zboží od pana K., jak tvrdil ve výpovědi pan Č. (jak je popsáno na str. 9 a 11 napadeného rozhodnutí), žalobce sám před skončením odvolacího řízení předložil žalovanému účetní

doklady o koupi masa mezi společnostmi Pomos a Cool Investment, oba navržené svědky dostatečně označil a rovněž uvedl skutečnosti, ke kterým by tito svědkové měli vypovídat. V takovém případě měl správce daně přistoupit k výsledkům těchto osob a opírat se tak ve své úvaze o důkazy navržené žalobcem, jehož daňové povinnosti byly předmětem daňové kontroly. Případné prokázání obchodních transakcí navrženými svědky by bylo v daném případě výrazně silnějším podkladem pro rozhodnutí než neověřitelná hodnocení svědka, kterého sám správce daně i žalovaný označují za nedůvěryhodného. V souladu s ustanovením § 93 odst. 1 daňového řádu se výsledek navrhovaných svědků Z. a W. jeví jako důkaz vhodný ke zjištění daňové povinnosti žalobce.

17. Krajský soud pak musí dát za pravdu žalobci, co se týče námitek směřujících proti místním šetřením u paní Š. a pana O. V obecné rovině je přípustné, aby při místním šetření byly od přítomných osob zjištěny i některé dílčí skutečnosti, v případě paní Š. jsou však jediné relevantní informace zjištěny toliko z jejích odpovědí uvedených v protokolu. Zejména se pak jedná o množství, počet, barvu přepravek apod. Správci daně i žalovanému muselo být v dané situaci zřejmé, že ve sklepě paní Š. zřejmě nemohou být v roce 2016 nalezeny plastové přepravy a káď, které byly předmětem koupě v roce 2011. Jediné relevantní informace mohly být zjištěny toliko od paní Š. samotné. V takovém případě se zjevně nemohlo jednat o místní šetření, ale výsledek svědka, který byl proveden bez přítomnosti žalobce, čímž mu bylo znemožněno pokládat svědkovi otázky. Takový výsledek je proto nezbytné doplnit, pakliže z něj žalobce vyvozuje závěry. To platí i o návrhu žalobce na výsledek paní S., který byl hodnocen jako nadbytečný v souvislosti s informacemi získanými od paní Š. K výsledku pana S. krajský soud konstatuje, že v listině označené jako „Reakce na seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření v rámci odvolacího řízení“, na kterou žalobce odkazuje, je sice pan S. jmenován, jako svědka jej však žalobce nenavrhoval.
18. Nelze dále přisvědčit žalovanému, že žalobce byl o konání místních šetření vyrozuměn dne 15. 8. 2016, neboť v protokolu, na který se žalovaný odvolává, bylo zástupci žalobce toliko sděleno, že bude provedeno místní šetření k převzetí pojiždné prodejny panem O.. V protokolu se správce daně o místním šetření provedeném u paní Š. nijak nezmiňuje. Dále zástupci bylo sděleno toliko plánované provedení místního šetření za účelem zjištění převzetí torza prodejny bez stanovení konkrétního termínu pro provedení místního šetření. Z protokolu o místním šetření dále vyplývá, že pan O. vypovídal i o dalších skutečnostech, jako jsou okolnosti koupě torza prodejny a jeho následný osud. I v tomto případě tak měl žalovaný a případně správce daně provést výsledek svědka. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Afs 95/2012-37 vyložil, že je-li u místních šetření pramenem získaného důkazu listina či jiná věc, ke které pouze dostal správce daně od třetí osoby vysvětlení, jedná se o zákonný důkazní prostředek. Je-li však pramenem důkazu vysvětlení samé, případně skutečnosti vyplývající z vysvětlení, a nelze je z listiny či jiné věci vyvodit, bude mít vysvětlení charakter svědecké výpovědi. Zde pak platí, že je třeba vždy zajistit možnost daňového subjektu se výsledku účastnit, případně klást svědkovi otázky. Místní šetření ve věci přepravek ve sklepě paní Š. je pak přesně takovou situací a jedná se tedy o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí. S takovým postupem žalobce přitom vyjadřoval nesouhlas již během daňového řízení. V případě místního šetření u pana O. krajský soud dodává, že v místním šetření bylo dotyčným potvrzeno převzetí torza prodejny, což skutečně naznačuje, že mohly existovat prodejny dvě. Žalovaný přitom toliko upřednostňuje jako důkaz dvě kupní smlouvy s podobným VIN kódem, žalobcův návrh na výsledek svědků pana Č. a přepravce pana P. J., které

žalobce v průběhu daňového řízení navrhoval, na základě téže skutečnosti označuje za nadbytečné, přestože podle žalobce je možné jimi potvrdit opačný závěr.

19. Za stávající důkazní situace považuje soud za nesprávné i neuznání nákupu vakuovacího stroje. Pro nákup vakuovacího stroje žalobcem svědčí souladné výpovědi žalobce a pana Č. o koupi tohoto stroje, faktura a také kupní smlouva ze dne 14. 10. 2011. Existenci stroje ve své výpovědi potvrdil i Ing. K., který si vybavoval označení stroje a identifikoval jej shodně se správcem daně předloženou fotografií. Sporná je tak pouze otázka, jak získal stroj pan Č., případně společnost Cool Investment. Pochybnosti správce daně tak směřují k otázce nabytí vlastnictví stroje společností Cool Investment, není však povinností žalobce prokazovat, zda a jakým způsobem tato společnost nabyla stroj do svého vlastnictví. Pochybnosti žalovaného vztahující se k prokázání koupě stroje žalobcem jsou tak podle soudu za stávající důkazní situace nedostatečné a žalovaný je bude dále muset náležitě vyhodnotit a odůvodnit v závislosti na zjištěných skutečnostech. Informace o účtu vedeném ve prospěch pana Č. a jeho obchodech na webové stránce AUKRO je k vyloučení vlastnictví stroje společností nedostatečné. Krajský soud rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že předmět koupě bylo ve smlouvě nutné specifikovat výrobním číslem, takovou povinnost žádný právní předpis žalobci neukládá.
20. Pokud se dále jedná o výpověď a následně vyhodnocenou nevěrohodnost svědka Ing. K. nejen ve vztahu k nákupu vakuovacího stroje, ale zejména k nákupu čisticích prostředků, krajský soud konstatuje, že na základě tvrzení o čerpání neplaceného volna a následném nepotvrzení této informace zaměstnavatelem nelze usuzovat, že je tento svědek zcela nedůvěryhodný. Jak žalobce namítá, svědek mohl užít kterýkoliv z celé řady institutů umožňujících nepřítomnost v zaměstnání. S ohledem na skutečnost, že jeho svědecká výpověď byla provedena více než pět let po uskutečnění správcem daně neuznané dodávky čisticích prostředků, měl žalovaný přistoupit k této otázce, pakliže na ní chce stavět závěr o nevěrohodnosti svědka, s vyšší mírou pečlivosti. Z pracovního výkazu založeného ve spise nelze případnou absenci svědka v předmětném období ověřit, listiny jsou neúplné. Výpověď Ing. K. se přitom v podstatných znacích shoduje s informacemi získanými od pana Č. i žalobce. Svědek identifikoval nakupované zboží, uvedl, kde a kdy bylo zboží nakupováno a předáváno žalobci.
21. Pochybnosti o nákupu dřeva, na jejichž základě nebyl uznán odpočet za 2 faktury za dříví, jsou podle soudu rovněž nedostatečné. Stejně jako u předchozích plnění není skutečně povinností žalobce znát subdodavatele svých dodavatelů. Žalobce správně namítá, že dotazem na společnost Lesy České republiky, s. p. Opava a Bruntál nemohla být vyvrácena tvrzení pana Č. o nákupu dřeva na Hartě a na Hanuši. Lesy ČR nejsou bezpochyby jedinou společností spravující lesy a prodávající dříví v předmětných lokalitách. Pan Č. ve své výpovědi identifikoval i osobu, která obchod pomohla zprostředkovat a osobu, od které získal povolení. Těmito skutečnostmi se však správce daně ani žalovaný nezabýval. Nelze tedy konstatovat, že dříví nebylo společností Cool Investment prokazatelně pořízeno, otázka způsobu pořízení dříví společností Cool Investment přitom z hlediska daňové povinnosti žalobce není za dané situace příliš relevantní. Z výsledku svědka pana P. S. přitom vyplývá, že žalobci skutečně bylo dodáváno palivové dříví, které tento svědek pro žalobce štípal. Dále ve prospěch závěru o uskutečnění obchodů svědčí výpověď pana P. B., který souhlasně s tvrzeními pana Č. potvrdil opakované zapůjčení Avie včetně dodání palivového dříví. Je tak zjevné, že obchodu s palivovým dřívím došlo, o pochybnostech lze hovořit pouze v otázce

množství prodávaného dříví a jeho nabytí společností Cool Investment. Těmito otázkami se přitom správce daně nezabýval, není tak jasné, proč neuznal tyto daňové výdaje jako celek.

22. K žalobním námitkám uvedeným v odst. 9 tohoto rozhodnutí krajský soud dodává, že případným užitím pomůcek pro stanovení daně a vyloučením tržeb žalobce se soud dále nezabýval, neboť dospěl k závěru, že je nejprve nezbytné doplnit dokazování pro řádné stanovení daňových povinností žalobce. V dalším řízení bude žalovaný muset zejména doplnit výpovědi svědků paní Š. a pana O., které nebyly provedeny v souladu se zákonem, doplnit navrhované výsledky související s nákupem masných výrobků a případně zvážit na základě skutečností zjištěných z těchto výpovědí provedení výsledků dalších žalobcem navrhovaných svědků. Dále bude muset žalovaný náležitě odůvodnit pochybnosti a případně doplnit dokazování v otázce nákupu vakuovacího stroje, čisticích prostředků a palivového dříví ve světle skutečností svědčících ve prospěch žalobce.
23. Na základě výše uvedeného soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce vynaložil 3 000 Kč za soudní poplatek a náklady zastoupení specializovaného právního poradce (2 úkony právní služby po 3 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci a sepsání žaloby v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb.). Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám žalobcova zástupce. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 6. června 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu